

האיש שהלהיב המונים למען המ

המשתמש

צביקה פיק מלהיב את המוני מעריציו. כשהופיע בשיער גילם את דמותו של קלוד הופר בוקובסקי, השורף את צוהגיוס שלו כדי לא להישלח לוויאט-נאם. צביקה פיק עשה, לדבריו, רק טירונות בלבד ושוחרר מהצבא.

ב' תום מידחמת העולם השנייה אחרי שחזרו החיילים אל ארצותיהם. נפוצה הבדיחה הבאה:
 חייל אמריקאי וחיל סובייטי נפגשו בברלין ופתחו בוויכוח לוחט על השאלה איזו משתי ארצותיהם דמוקרטית יותר.

„אני יכול לעמוד באמצע כיכר טיימס בניו יורק ולצעוק שהנשיא טרומן הוא נבל,“ אמר האמריקאי, „ולא יקרה לי כלום!“
 „אז מה?“ השיב הרוסי, „אני יכול לעמוד באמצע הכיכר האדומה במוסקבה

המונים בהפגנה למען בגין בכי

שלום בנטון

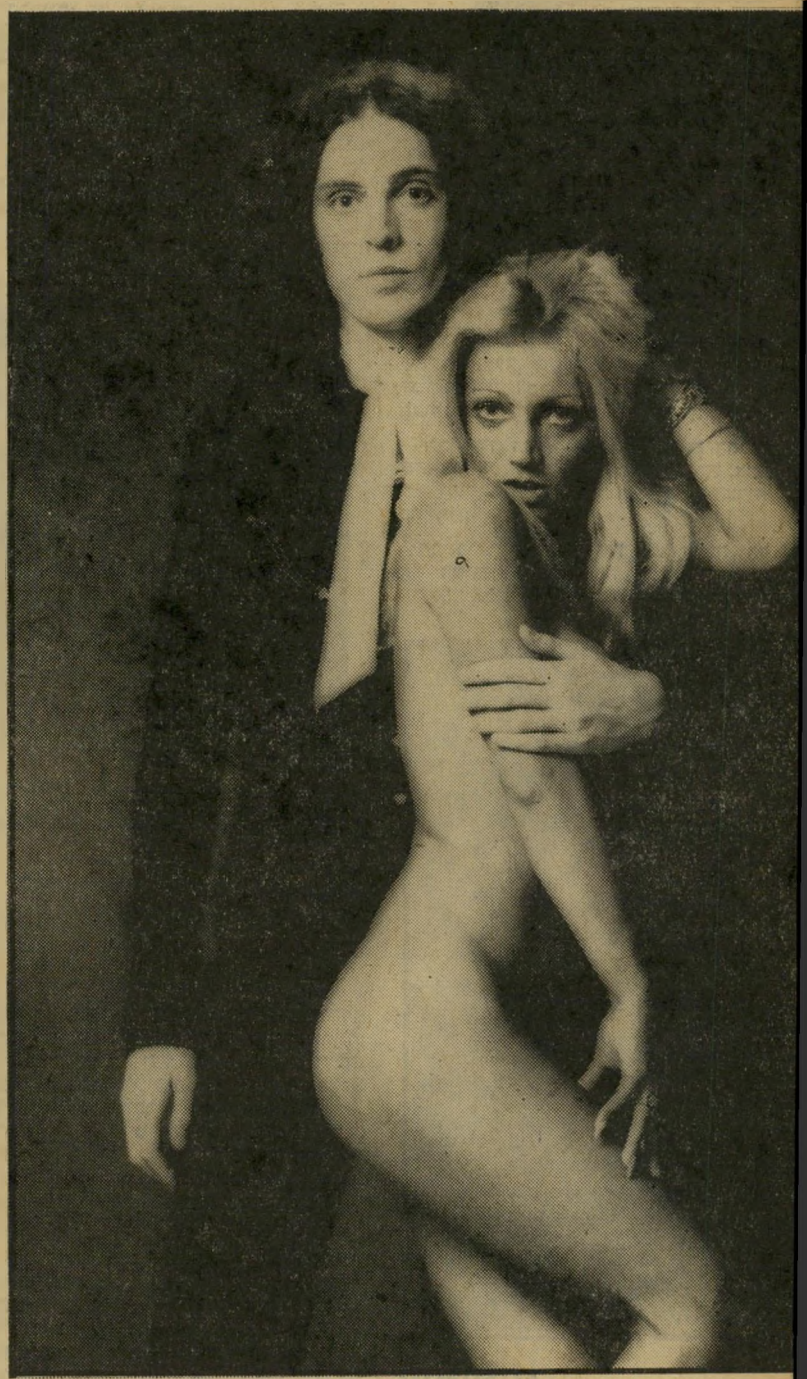

ששיגרו את המיכתב המפורסם למנחם בגין. הכי היה שקט. אך הבשורה היתה ברורה: בגין הוא מי שול לשלום, הוא צריך ללכת.
 ההפגנה השנייה משכה אליה גם היא. עליפי הפיי סומים הרישמיים, 40 אלף איש. לדעת עדייראני היה המיספר הרבה יותר קטן. היא נועדה לתמו בראש-המשלה ובמדיניותו.
 לכאורה היו אלה שתי הפגנות שוות. אך בע שהראשונה עוררה הדים עצומים בארץ ובעולם, הו כרה בראש מהדורת-החדשות בתחנות-השידור הבי לאומיות ובכותרות הראשיות בעיתונים חשובים, ה להפגנת השנייה הד קלוש מאד.
 פעל כאן עיקרון עיתונאי מפורסם: „כלב נש

ולצעוק שהנשיא טרומן הוא נבל. גם לי לא יקרה כלום!“

אדם נשך כלב

את הבדיחה הזאת הזכירו שתי הפגנות, שנערכו ברווח-זמן של שבור עיים באותו מקום: כיכר מלכיים-ישראל, תל-אביב.
 הראשונה משכה אליה 40 אלף אזרחים, תחת הסיסמה: „שלום — עכשיו!“ (העולם הזה 2118). יזמו אותה קציני-המילואים,

העירומה וראש-המשלה

צביקה פיק עם רקדנית העירום רושקה. פיק לא בחל מעולם בשום אמצעי פירסום. משמאל: עם ראש-המשלה מנחם בגין בתקופת מסע הבחירות שלו.